

pesme

oto horvat

08/06/88

Ja nemam brata da ga
razbijem Oca vidam retko
da bi se posvađao sa njim
na krv Imam majku ali ona je nezanimljiva
za te stvari kao i mrtva sestra
kada odeš svojoj kući Poznajem
zvuk tvojih kola i mogu da ih
čujem skoro uvek To me
izluduje Niko međutim
ne zvoni na vrata Tiho da pokuca

Muve
kuhinjski prozor je otvoren
i hlad zidova ih dovlači
jednu za drugom desetom u
moju sobu

Pokušavam da ne ustanem
Ne da bi ih sve pohvatao
kidao im krila i nožice Glave
palio šibicom nego
da odem do tebe i pitam te Kako
možeš da izdržiš i dan bez mene Zašto
čujem tvoja kola pod prozorom
i u snu.

Csáth Géza

pronašao sam te. u vrućini
popodnevnne Budimpešte.
u svetloj knjižari
koja je bila pošteđena
automobilskih gasova
oznojanih tela
prašnjave zapare
unezverjenih turista.

kako li da pitam
za tebe
za Carobnjakov vrt

moj mađarski je bugarski
moj stid je planina
neznanje jabuka.

kružio sam
po knjižari prelistavajući
knjige
lice prolaznika
noge mlade prodavačice
svoju maštu i mušku snagu
i neiskustvo neiskustvo.

želite li nešto

prišla mi je s leđa
s neočekivane B strane.

izbio mi je znoj
na čelu
među mojim nogama
zbunjenost je bila
potpuna.

evo

pružio sam joj komadić
papira sa tvojim imenom.

ruka mi se tresla
znoj kapljao
njene grudi belele
u plavoj za rad bluzi.

i nije prošlo puno
vremena
unezverjenih turista
kada se pojavila
noseći te u ruci
u narandžastom povezu.

zatražio sam
još jednu

da poklonim nekom

koga još uvek
nisam
sreo.

TREĆE

stvari i misli
klize

ni jedna ne traje
duže
od cveta kupusa
senke u snegu.

nadao sam se pronaći ću nešto
danas
tamno ili prozirno
kakav ugao
u paučini prašini
kakve ruke
prazne
što me čekaju.

jozo patljak

30/05/88

ne mogu početi
da pričam
od ne činjenica
od ne tačnih podataka
od ne ars poetike.

ja ništa ne znam.
ograničen sam
na poznavanje
par ljudi
jednog bioskopa
i hladnih jutara
koja dočekujem
budan.

DRIVE BABY DRIVE

put se odužio.
mesec sunce menja
kao čistačica.

utrnule su mi noge.
u bolni se trn
stopile ruke.

umesto zvezdanog pejzaža
posmatram muvu
na staklu.

voleo bih da je to
leptir.
tada bi postojao razlog

da se pitam
nije li ovaj automobil
moja čaura.

Oraison du soir

ŽIVIM U ULICI OMLADINSKOG
POKRETA OSAM CE.

biciklovi uveče stoje
naslonjeni ispred zgrade
na zeleno živom ogradi.
U uskom krugu noćne svetlosti
voze svoje spore trke do jutra
kao mi nepotrebne monologe.

ŽIVIM U ULICI OMLADINSKOG
POKRETA OSAM.

sedim pred ulazom u dokolici avgusta.
vreme je
i starci su zauzeli mesta kraj
svojih visokih otvora.
čuvajući travnjake drže se
grčevito uloge i teksta.
šaptač im se krije u krstu.

vreva zamire bez koprcanja
među okolnim krošnjama
i dečji glasovi jačaju.
dve ljujaške na velikoj topoli
su zanimljive na smenu. U predveče
žena sa prvog sprata zaliva cveće
u bašti pod prozorom.
da ne bi započela razgovor
posle pozdrava
vratim se gore
u stan.

ŽIVIM U ULICI OMLADINSKOG
POKRETA.

deca igraju lopte.
malo stariji se bave motorima.
sklapaju rastavljene i obrnuto.
kvart je ispisan grafitima
warriors ali niko to ne misli
ozbiljno. ovo je miran kraj
gde vam je dobar dan
jedino što čujete od komšija.

ŽIVIM U ULICI.

zimi ljudi iznesu tepihe
i tresu ih
dok se sneg ne zacrni.
posle ta mesta
mogu podsećati na senku
okolnog drveća
ali ona su tama nečeg drugog.

ŽIVIM.

gramofon nikada ne drapam glasno.
tišina se ovde poštuje.
zidovi su tanki.
ljudske duše stidljive.

„ZAPISALA SAM REČI SA BRŠLJANA I
VEĆE OKITILA U SNEG“

zbunilo me je to što nisam mogao da pronadem novine.
valjda sam zbog toga bio pukao
o pod o zidove.

sećam se
kupio sam ih sinoć zbog par pesama
jedne devojke.
čitao sam ih uveče
nanovo pred spavanje i
ponavljao u sebi dobre delove u mraku.

ne poznajem je. nikada se nisam sreo
sa njenim imenom. nikada nisam video
njene grudi.

živimo u dva hladno svetleća grada.
semafori nam pokazuju crveno ili
zeleno svetlo. ima li papagaja
možda šarenu mačku nije mi poznato.
tako nešto se ne može zaključiti
na osnovu pesama. u suštini
i ne želim da više išta znam o njoj.
slični smo. oboje slepi
za one koji traže sebe u nama.